

og det vilde være interessant at se den Erklæring, som Raadet har afgivet i Sagen. Jeg tror i det hele taget, at en af Aarsagerne til disse forholdsvis milde Domme er, at der til Tider fremskaffes Attester fra ret velvillige Mænd — saadanne findes der vel ogsaa blandt Dyrplægerne, og disse Attester forelægges saa Retten og spiller en Rolle med Hensyn til Afgørelsen af, hvorvidt den begaaede Forseelse kan betragtes som Dyrplageri eller som groft Dyrplageri eller ikke. Det vilde vist ikke være af Vejen, om der blev nedsat et Nævn af dygtige og hæderlige Dyrplæger, der kunde paatage sig den Opgave at afgive Erklæring i saadanne Sager i Stedet for det veterinære Sundhedsraad, som ikke synes at spille nogen heldig Rolle med Hensyn til Straf for Dyrplageri her i Landet. Jeg vil spørge den højtærede Justitsminister, om han ikke kunde foranledige denne Sags Akter forelagt f. Eks. for Finansudvalget. Det er vel det eneste staaende Udvalg, hvor en saadan Forelæggelse kan ske. Jeg vil tillige spørge, om Ministeren vil foranledige, at denne Sag appelleres til Højesteret, og om Ministeren vil tage en Revision af Loven paa dette Punkt under Overvejelse.

Der er en anden Lov, jeg vil henlede Opmærksomheden paa, det er Loven om Udryddelse af Raager, som blev vedtaget af en tidligere Rigsdag. Lovens Ophavsmænd tillagde den stor Betydning, skønt der i Forvejen var frit Slag paa Raager — de er ikke fredede, alle kan skyde dem til enhver Aarstid —, men man sagde: disse Rovfugle ødelægger Bøndernes Marker, derfor skal der tages særlige Forholdsregler overfor dem. Jeg vil spørge den højtærede Landbrugsminister, hvorledes denne Lov har virket. Der maa vel foreligge en Statistik eller lignende fra den Udryddelseskrig, og jeg forventer, at Ministeren kan give Oplysninger derom. Det vilde interessere adskillige Medlemmer her paa Rigsdagen.

Endelig vil jeg sige et Par Ord om den Sag, der i Øjeblikket overskygger alt andet her i Landet, nemlig Genforeningen med vore Landsmænd i Sønderjylland, der i 55 Aar har levet under fremmed Voldsherredømme i deres egen gamle Hjemstavn. Det ærede 9de Medlem for København (A. C. Meyer) udtalte forleden, at naar der nu her har været ført Debat om Sønderjylland, har han maattet tænke paa den Tid, der nu staar for ham med den Erindring, Barnet har, da dette Land tabtes, og da den stolteste Drøm for det dan-

ske Folk var, at dette Land kom tilbage, og det ærede Medlem udtalte, at han troede i sin Naivitet, at naar nu det slesvigske Spørgsmaal kom frem i den danske Rigsdag, vilde det være under lutter Jubel og Glæde, at man fra alle Sider vilde mødes i inderlig Forstaaelse af, at det var en Glædens Dag, vi her oplevede. Men, sagde han, man skændes i Stedet for om Sønderjylland. Maa jeg sige, at lignende Følelser har besjælet ogsaa mig. Jeg har som Barn med Barnets Instinkt i 1864 sammen med mine Forældre, unge og gamle været med til inderligt at sørge over Nederlaget, over Tabet, naar Krigstelegrammerne blev udraabt i den lille Bys Gader, hvor jeg levede. Men trods alt Skænderi vil jeg alligevel tro, at det i Virkeligheden jubler i os alle, thi det er jo vidunderligt, at den Dag nu snart oprinder, da det tabte Land atter vender tilbage. Selv om Troen herpaa aldrig døde, lyder det alligevel, synes jeg, næsten som et Æventyr, at den nulevende Slægt midt i al Tidens materielle og moralske Elendighed skal opleve at se, at Haabet opfyldtes, det Haab, vi, for manges Vedkommende, havde som Børn, at dette Haab opfyldtes, og at Retten til sidst sejrede. Man siger nok, at vi Danske vinder denne Ret, uden at vi selv har løftet vor Arm til Kamp herfor; vi var jo neutrale under Verdenskrigen og nøjedes med at se til. Dette er, synes jeg, ikke helt rigtigt. Vi var de første, der kæmpede for denne Sag, i 1864 blødte vore Fædre paa Dybbøl, og de maatte kæmpe alene mod 2 Stormagter. Men denne Kamp var i Virkeligheden Begyndelsen til Verdenskrigen. Den Krig dannede jo Indledningen til det militære preussiske Voldssystem, den saakaldte pansrede Næve, der efterhaanden truede med at tage Magten over Verden; og havde de Magter, der nu har kæmpet blandt andet for at give os Sønderjylland tilbage, og som vi selvfølgelig alle er dybt taknemmelige overfor, havde de Magter den Gang kunnet forudse den Udvikling, som fulgte af Krigen i 1864, vilde de sikkert have handlet saaledes, at den senere store Krig muligvis var blevet undgaaet. Men naar Sejren saaledes nu 55 Aar efter — og disse 55 Aar var en Tid, i hvilken Sønderjyderne hver Dag maatte kæmpe mod Undertrykkelsen — holder sit Indtog hos os, er det, som sagt, trist at være Vidne til, at der midt i Glæden er saa megen Splid og Uenighed, saa megen Smaatskaarenhed. I Sønderjylland opstod der ogsaa Splid, men den synes nu hel-